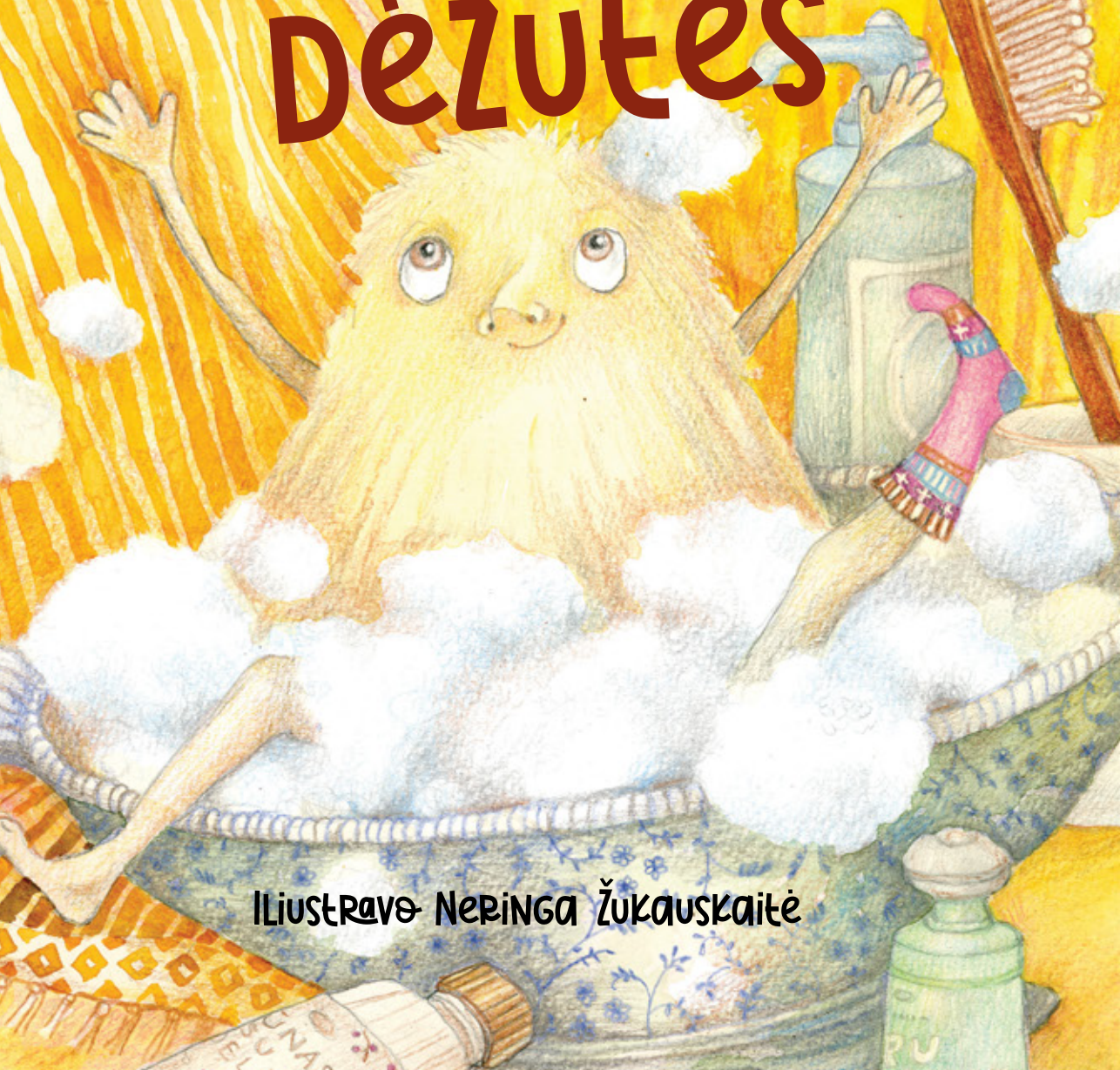

ALVILĖ RIMAITĖ

KUKŪ IŠ PAŠTŲ DĖŽUTĖS

ILIUSTRAVO NERINGA ŽUKAUSKAITĖ

Šioje knygoje tavęs laukia:

Mykolo ir Adelės
mama ir tėtis

Adelė

Mykolas

Piktasis kaimynas Knopki

ir daaaug bruselinių
kopūstų

Kūkū

KUKŮ
iŠ PAŠŤO
DĚŽUTĚS

Skiriu Nidai ir Viliui.
Ir linksmoms kibirkštėlėms – kad žiburiuotų vaikų akyse.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Alvilė Rimaitė, 2020
© Iliustracijos, Neringa Žukauskaitė, 2020
© Leidykla „Nieko rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-715-3

ALVILĖ RIMAITĖ

KUKŪ
iš PAŠTŲ
DĖŽUTĖS

Iliustravo Neringa Žukauskaitė

Vilnius
2021

1 SKYRIUS PAŠTO DĖŽUTĖ

Ši istorija prasideda nuo pašto dėžutės. Ne, ne elektroninio, o paprasto pašto paprastos dėžutės, kokių būriai snaudžia kiekvieno daugiabučio laiptinėje. Kada paskutinį kartą turėjote su jomis reikalų? Radote sau adresuotą laišką ar žurnalą?

Aš pats per aštuonerius gyvenimo metus pašto dėžutėje tesu aptikęs du man skirtus atvirukus. Abu nuo amžinai šalančios ir dėl to žiemas Kanarų salose leidžiančios tetos. Džiaugiausi it pašėlęs ir vėliau kas kartą eidamas namo kyštelėdavau ranką į dėžutės plyšį – gal vėl laukia spalvingų papūgų ar žaliuose kalnuose skendinčio miestelio atvaizdas? Sunkokai įskaitomu raštu skelbiantis, kad priklauso tik man:

Mykolui Ramučiiui

M. Marcinkevičiaus gatvė 45-2

Vilnius, Lietuva

Tačiau atėjo pavasaris, sušalėlė teta parplasnajo namo ir pašto dėžutėje teaptikdavau reklaminių lapelių, siūlančių numesti svorį ar atjaunėti dešimčia metų. Įdomu, kaip aš atrodyčiau atjaunėjęs iki minus dvejų?

Nors pašto dėžutė buvo tokia nedosni, ji viliojo ne tik mane, bet ir mažąją sesę. Kas kartą, grįžtant namo, kol mama ar tėtis

naršydavo kišenėse raktų, mudu su Adele spėdavome praver-
ti rudą dangtelį, žvilgtelėti į tamsias gelmes ir, įsitikinę, kad jos
tuščios, šūktelėti „Kukū!“ Daryti tai reikėdavo kuo juokingesniu
balsu – kvykiančio paršelio, sloguojančio dramblio, tarp durų
prispausto roboto ar tiesiog piktojo kaimyno Knopkės.

Žinau, kad tai truputį vaikiška, bet man kvailioti su Adele
patinka ir tas kukavimas pašto dėžutėn tapo nuolatinio mūsų
žaidimu:

– Kukū! – nukaršusios voverės spygtelėjimas einant iš mo-
kyklos.

– Kukū! – kultūringos ponios suulbėjimas grįžtant iš parduo-
tuvės.

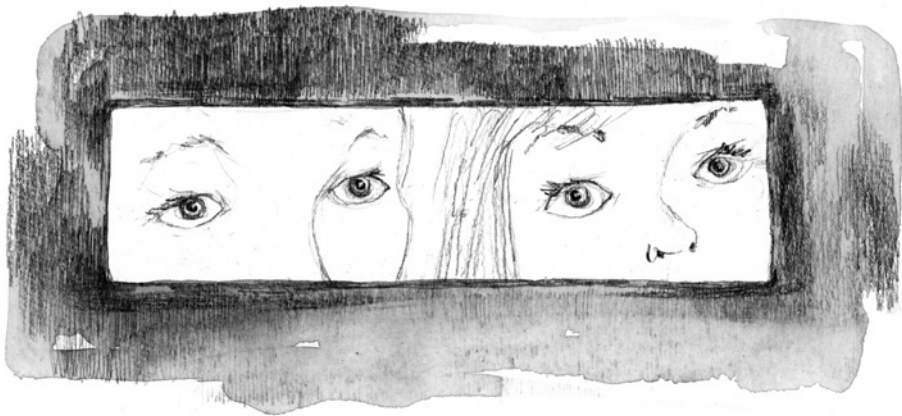
– Kukūūū! – alkano ruonio šauksmas parskuodžiant iš kiemo
valgyti.

Kaip tik tada tai ir nutiko. Vieną vakarą mama, kyštelėjusi
nosį pro balkoną, pakvietė vakarienės.

– Kukū! – it višta sukudakavo Adelė, kol rakinau lauko duris.

Ir tuomet abu išgirdome! Iš pašto dėžutės gelmių kažkas mums
aiškiai atsakė:

– Kukū!

2 SKYRIUS PASIRODĖ KUKŪ

– Kukū, – dar kartą pakartojo balsas.

– Dunkt-dunkt, – išgirdau besidaužančią širdį. Adelės pirščiukai tvirtai įsikirto man į kelnių klešnę. Kelias akimirkas taip ir stirksojome tarsi užhipnotizuoti, o tuo metu pašto dėžutės dangtelis pamažu prasivėrė ir po juo pasirodė maža susivėlusio galva.

Pirmą sekundę pamaniau, kad tai koks žvėrelis, gal net neaišku kodėl į pašto dėžutę įgrūstas miniatiūrinis šuniukas. Bet nepažįstamas padarėlis, paneigdamas spėjimus, trečią kartą, jau kiek nekantriai pakartojo:

– Kukū!

Na kur jūs matėte, kad šunys kukuotų? Čia juk ne animacinis filmukas ir ne sekmadienio spektaklis.

– Kukū! Aš esu Kukū, – ištarė susivėlusio galva ir nužvelgė mudu mažomis, iš plaukų raizgynės spindinčiomis akutėmis. – O kas judu tokie?

– Aš Adelė ir man ketveri, – atitokusi sesė atkišo Kukū keturis pirštus, kad būtų tikrai aišku, kiek jai metų.

– Aš Mykolas, – išlemenau. – Bet kas tu?

– Kaip – kas? – purkštelėjo pasišiaušėlis ir ėmė ropštis lauk. Mudu su sese išvydom tokį pat kūtvėlišką kūnelį. Atrodė kaip iš purvinų šiaudų surištas šluotražio galas su plonomis, trumpais plaukučiais apžėlusiomis kojomis ir rankomis. Striukas kaklas, galva – it sulindusi tiesiai į kūną. Truputį juokingas ir baisiai mielas. – Aš Kukū iš pašto dėžutės. Linksmų vaikų linksmas draugas. Tiesa, šiuo metu esu labiau alkanas nei linksmas, – pridūrė ir pasiglostė pilvą, kuris tuoj ėmė garsiai urgzti.

– Oi, bet mes juk ir einame val... – sustojau vidury sakinio mąstydamas, ką pasakys mama su tėčiu, prie šeštadienio vakarienės stalo aptikę nematytą neregėtą būtybę. Bet Adelė nedvejojo:

– Eime, mes tave paslėpsim.

Duosim tau valgyt, – sučiulbo brukdama Kukū po striukės skvernu.

Ir, mūsų naujam pažįstamam nespėjus ištarti nė žodžio, paskelbė: – Tu būsi mano pats pats mylimiausias draugas!

3 SKYRIUS PILVAS URZGIA

Tačiau viskas nebuvo taip paprasta, kaip atrodė Adelei. Pirma, Kukū nebuvo toks menkas, kad būtų galėjęs gerai pasislėpti po keturmetės striuke. Net kai įsikišau jį į marškinėlių užantį, aiškiai buvo matyti, kad į namus bandome įsinešti kažkokią paslaptį.

Antra, mūsų naujajam draugui siaubingai urzgė pilvas. Buvau tikras, jog budrios mamos ausys nepraleis to negirdomis. Mama girdi viską:

- 🌀 kaip kieme piktai atsikertu Lukui (ta kart jam tikrai turėjo būti baudinys!);
- 🌀 kaip prieš miegą patyliukais ruošiu pamirštą pamoką;
- 🌀 kaip nesuvalgęs išmetu košę (kas gali valgyti miežinę??);
- 🌀 kaip, užuot valęsis dantis, rodau juokingus veidukus veidrodžiui.

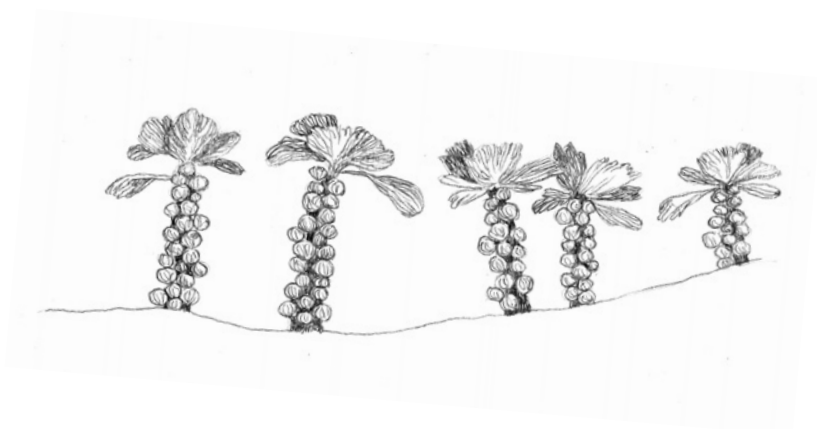
Kartais man regis, kad mamos ausys pagauna net šlapių kojinių ar kuprinėje išbirusio penalo skleidžiamus virpesius. Todėl sugedusio elektros prietaiso birbimą skleidžiantis Kukū buvo pasmerktas – jį tikrai aptiks.

Laimei, koridoriuje tėvų nebuvo. Jie jau laukė virtuvėje prie padengto stalo. Be to, radijas iš svetainės svajingai liejo mėgstamą mamos dainą, tėtis niūniavo truputį ne į taktą ir mudu su sese netrukdomi šmurkštelėjome tiesiai į vaikų kambarį.

– Plaukitės rankas ir paskubėkit, – atskriejo pavymui, todėl nedelsdamas atlapojau apatinį komodos stalčių ir patupdžiau ten Kukū. Pavyko! Negalėjau patikėti, kad į namus slapčiomis įsinešėm tikrą, gyvą ir dar kalbantį padarėlį!

Aštuonerių metų Mykolas, žaisdamas su ketverių metų sesute Adele, namų pašto dėžutėje atranda keistą padarėlį, vardu Kukū. Jis tampa slaptu brolio ir sesers žaidimų draugu ir daugelio linksmų išdaigų bendrininku. Visos šeimos gyvenimas pasidaro kur kas įdomesnis.

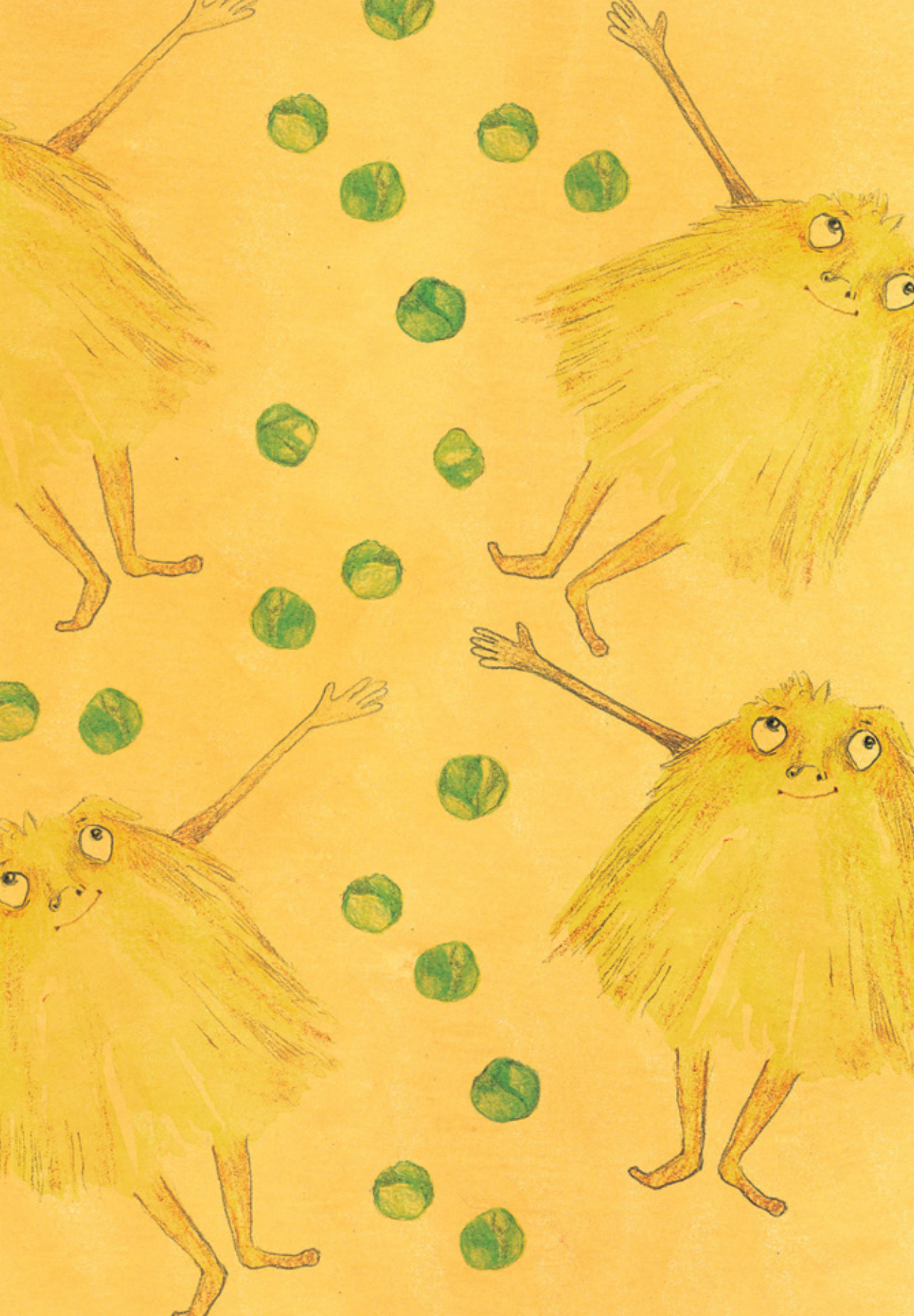
Alvilė Rimaitė – lietuvių vaikų rašytoja, sukūrusi knygas „Kliukliukas, arba keletas istorijų, nutikusių vienam gauruočiui“ ir „Šniurpio atostogos“. Trumpų istorijų rinkinį mažiesiems apie brolio, sesės ir šauniojo Kukū nuotykius iliustravo dailininkė Neringa Žukauskaitė.

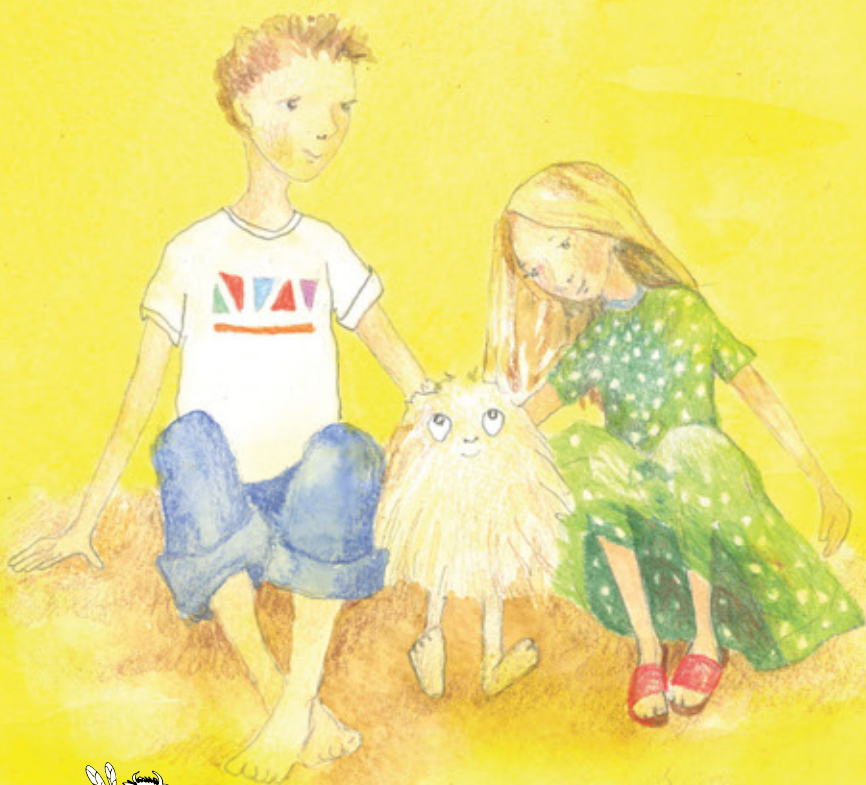
Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2500 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Mažieji Mykolas ir Adelė susigalvoja
naują žaidimą: kaskart, prabėgant pro
pašto dėžutę, kuo juokingesniu balsu sušukti:
„Kukū!“ Taip lakstė, rėkavo ir linksminosi, kol vieną kartą
ėmė ir išgirdo kažką iš pašto dėžutės atsišaukiant.
Pasirodo, pašto dėžutėje kai kas gyvena! Jis iš tiesų vardu
Kukū ir turi tiek šaunių idėjų, kad Mykolo ir Adelės dienos
jau niekad nebus nuobodžios.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-715-3

9 786094 417153